

Διεθνείς νομικές πράξεις μη δεσμευτικού χαρακτήρος περί περιβάλλοντος

Της κ. **Κωνσταντίνας ΠΑΝΕΤΗ**

Πτυχ. της Εθν. Σχ. Δημόσ. Διοίκ.,
Ακολούθου Τύπου

Παρά¹ την δυσκολία λήψης υποχρεωτικού χαρακτήρα αποφάσεων για θέματα περιβάλλοντος είναι πολλοί οι Διεθνείς Οργανισμοί, αλλά και οι Διεθνείς Συνδιασκέψεις που με την μορφή Διακηρύξεων Αρχών, Προγραμμάτων Δράσης, Συστάσεων, αλλά και Δηλώσεων, θέτουν τις βάσεις για ουσιαστικές νομικές ρυθμίσεις των μεγάλων περιβαλλοντικών προβλημάτων και απηχούν την βούληση της Διεθνούς Κοινότητας για «περαιτέρω προώθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης»².

Ο προδικαιϊκός χαρακτήρας των Διακηρύξεων τονίζει την αξία των Αποφάσεων αυτών, η οποία απορρέει «από τη διάθεση των Κρατών - Μελών της Διεθνούς Κοινότητας, που διαδηλώνεται με στόχο την σύσφιγξη των σχέσεων μεταξύ τους, ώστε να αντιμετωπίσουν από κοινού και με την μεγαλύτερη δυνατή επιτυχία, τα προβλήματα που παρουσιάζονται»³.

Επίσης, πρέπει να τονίσουμε στο σημείο αυτό, τον σημαντικότερο ρόλο που έπαιξαν οι μη δεσμευτικές αποφάσεις των Διεθνών Οργανισμών καλύπτοντας το τεράστιο κενό στον χώρο της κωδικοποίησης των εθιμικών κανόνων σε συμβατικούς, αφού το επιτακτικό της ανάγκης εύρεσης λύσεων στα μεγάλα διεθνή προβλήματα υπερίσχυσε των κλασικών θεωρητικών μεθόδων υιοθέτησης εθιμικών κανόνων. Το στοιχείο της μακρόχρονης και ειρηνικής πρακτικής των Κρατών για την δημιουργία του Διεθνούς Εθίμου δίνει την θέση του στο στοιχείο της «συχνότητας της επανάληψης των σχετι-

1. Το κείμενο περιλαμβάνεται σε εκτενή Μελέτη της σ. με τίτλο: *Η προστασία του περιβάλλοντος ως αιτία ευαισθητοποίησης της Κοινής Γνώμης. Η συμβολή των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων*, Αθήνα, 1996.

2. Βλ. Π. Γρηγορίου, Γ. Σαμώτης, Γρ. Τσάλτσας: *Η Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών (RIO DE JANEIRO) για το περιβάλλον και την Ανάπτυξη*, Αθήνα, 1993, σ. 79-80.

3. Βλ. Π. Γρηγορίου, Γ. Σαμώτης, Γρ. Τσάλτσας: *op. cit.*, σ. 123.

κών πράξεων και της ομοιομορφίας τους», κάτι που μας οδηγεί στην «στιγμαία ή επαναστατική εθιμική» κατοχύρωση του λεγόμενου «Διακηρυκτικού Δικαίου»⁴.

Η αξία των προδικαιϊκών αυτών αποφάσεων αμφισβητήθηκε έντονα, λόγω της άρνησης των Κρατών - Μελών της Διεθνούς Κοινότητας να ξεπεράσουν τα όρια του «ευχολόγιου» και με την πρακτική τους να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα πρόληψης ή και ρύθμισης των προβλημάτων του περιβάλλοντος.

Οι μη δεσμευτικές αποφάσεις των Διεθνών Οργανισμών διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες ανάλογα με το περιεχόμενό τους: α) Συστάσεις - Οδηγίες, β) Προγράμματα δράσης και γ) Διακηρύξεις Αρχών.

α. Συστάσεις: Πρόκειται για την πιο διαδεδομένη μορφή πράξεως με τις οποίες οι Διεθνείς Οργανισμοί απευθύνονται στα Κράτη - Μέλη τους και αποσκοπούν στην υπόδειξη των κατάλληλων μεθόδων πρόληψης και καταστολής της μόλυνσης του περιβάλλοντος. Προσχωρώντας σ' ένα Διεθνή Οργανισμό τα Κράτη - Μέλη δέχονται και αναγνωρίζουν αποκλειστικά και μόνον έναν συγκεκριμένο αριθμό υποχρεώσεων.

Παραδείγματα παρόμοιων Συστάσεων - Οδηγιών θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε: του ΟΟΣΑ, σχετικά με τις τοξικές και επικίνδυνες ουσίες, της Οικονομικής Επιτροπής των Ηνωμένων Εθνών για την Ευρώπη που αφορούν στη μόλυνση του νερού και του αέρα, και, του Συμβουλίου της Ευρώπης σχετικά με τον τομέα της προστασίας της άγριας χλωρίδας και πανίδας⁵.

β. Προγράμματα δράσης: Πρόκειται για πράξεις, που έχουν ως «παραλήπτη» τον ίδιο τον Οργανισμό που τις εκδίδει, προβλέποντας και τα χρονικά όρια λήψης της δράσης. Στα πλαίσια του Οργανισμού των Η.Ε. η Συνδιάσκεψη της Στοκχόλμης (1972) υιοθέτησε ένα «Πλάνο δράσης για το περιβάλλον», το οποίο περιελάμβανε 109 Συστάσεις από τις οποίες κάποιες απευθύνονται στις Κυβερνήσεις, κάποιες στους Διεθνείς Οργανισμούς και κάποιες και σ' αμφότερους τους παραλήπτες. Στο σημείο αυτό πρέπει ν' αναφέρουμε το Πρόγραμμα για τις Περιφερειακές Θάλασσες του Προγράμματος των Η.Ε. για το Περιβάλλον (1974), που πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογή του Προγράμματος Δράσης της Στοκχόλμης καθώς και τον Οδηγό 21 (Agenda 21), που υιοθετήθηκε στις 14 Ιουνίου στην Συνδιάσκεψη για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη στο Ρίο. Πρόκειται για ένα μακροσκελές κείμενο (περίπου 700 σελίδες), που αποτελεί ένα ολοκληρωμένο Πρόγραμμα Δράσης και που διαιρείται σε 40 Κεφάλαια και περισσότερους από 100 τομείς Προγραμμάτων. Ο Οδηγός 21 έγινε αντικείμενο έντονης αντιπαράθεσης κατά την διάρκεια της Συνδιάσκεψης του Ρίου ειδικότερα στα θέματα του κλίματος και της ατμόσφαιρας. Στόχος του Προγράμματος είναι η αναμόρφωση των ανθρώπινων δραστηριοτήτων έτσι, ώστε να περιορι-

4. Ο όρος είναι του Γάλλου Ακαδημαϊκού *Réné - Jean Dupuy*.

5. Βλ. Π. Γρηγορίου, Γ. Σαμώιτης, Γρ. Τσάλτας: *op. cit.*, σ. 123.

Constantin GE. ATHANASSOPOULOS

Professeur Section Urbaine et Développement Régional de l' Université des
Sciences Sociales et Politiques PANTEION d' Athènes

LA NOTION «INVESTISSEMENT PRODUCTIF PRIVE» DANS LE
CADRE INSTITUTIONNEL DE LA LEGISLATION GRECQUE
POUR LE DEVELOPPEMENT

Bruxelles, 1994

σθούν τα περιβαλλοντικά προβλήματα και να διασφαλιστεί συγχρόνως η διαρκής ανάπτυξη⁶.

Στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Κοινότητας έχουν υιοθετηθεί πέντε Προγράμματα δράσης από το 1973 έως το 1990 και αποτελούν βοηθητικά νομικά μέσα, που προσδιορίζουν το γενικό πλαίσιο δράσης της κοινοτικής περιβαλλοντικής πολιτικής.

γ. Διακηρύξεις Αρχών: Συμβάλλουν στον καθορισμό μίας γενικής γραμμής, που πρέπει ν' ακολουθούν τα Κράτη και αποτελούν παράλληλα την βάση επάνω στην οποία θα στηριχθούν οι μεταγενέστεροι συμβατικοί κανόνες.

Οι σημαντικότερες Διακηρύξεις Αρχών για το περιβάλλον και την ανάπτυξη από το 1972 έως σήμερα είναι: η Διακήρυξη της Στοκχόλμης (16 Ιουνίου 1972), η Διακήρυξη του Ρίο για το περιβάλλον και την Ανάπτυξη (14 Ιουνίου 1992), καθώς και η Δήλωση Αρχών για την Διαχείριση, Διατήρηση και Αυτοσυντηρούμενη Ανάπτυξη των Δασών όλων των τύπων.

Διακήρυξη της Στοκχόλμης (1972)

Το 1972 (5 έως 16 Ιουνίου), συνήλθε στην Στοκχόλμη η Α' Διακυβερνητική Διάσκεψη για το Περιβάλλον, στα πλαίσια του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Συμμετείχαν αντιπρόσωποι από 113 Χώρες, εκπρόσωποι των διαφόρων Οργανισμών του ΟΗΕ καθώς και μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Παρά τον μεγάλο αριθμό των συμμετεχόντων Κρατών αλλά και την έντονη βούληση της Διεθνούς Κοινότητας για συνεργασία στα θέματα του Περιβάλλοντος, τόσο η ΕΣΣΔ, όσο και οι άλλες Σοσιαλιστικές Χώρες δεν συμμετείχαν τελικά, ενώ οι ΗΠΑ δήλωσαν, ότι δεν δεσμεύονται από τις αποφάσεις της Διάσκεψης. Παρά τις δυσκολίες που προέκυψαν κατά τη διάρκεια της Διάσκεψης, αυτή αποτέλεσε σταθμό για την ανάπτυξη μίας περιβαλλοντικής προβληματικής. Για πρώτη φορά αναγνωρίστηκε επίσημα η ανάγκη δράσης προκειμένου να αντιμετωπιστούν και να επιλυθούν τα τεράστια προβλήματα, που δημιουργήθηκαν από την ανθρώπινη δραστηριότητα στο περιβάλλον.

6. Για μία εκτενή ανάπτυξη του περιεχομένου του Οδηγού 21 βλ. Π. Γρηγορίου, Γ. Σαμιώτης, Γρ. Τσάλιας: *op. cit.*, σσ. 99-121 και στο Παράρτημα II, μετάφραση των περιεχομένων του Οδηγού 21, σσ. 189-191.

Στην Διακήρυξη της Στοκχόλμης για το Περιβάλλον διατυπώνονται 26 «αρχές» με σκοπό να «εμπνεύσουν και να οδηγήσουν τους Λαούς του κόσμου στην διατήρηση και την βελτίωση του περιβάλλοντος»⁷. Στην Διακήρυξη αναγνωρίζεται ο άνθρωπος ως δημιουργός και δημιουργός του περιβάλλοντος, κατέχων το δικαίωμα να ζει σ' ένα ποιοτικό περιβάλλον αλλά, υπέχων επίσης, και την ευθύνη της προστασίας και βελτίωσης του περιβάλλοντος αυτού.

Ο πρωταρχικός στόχος για την ανθρωπότητα είναι η προστασία του περιβάλλοντος για τις παρούσες και μέλλουσες γενιές. Για την επίτευξη όμως του σκοπού αυτού «θα πρέπει όλοι, οι Πολίτες και οι Κοινωνικές Ομάδες, οι Επιχειρήσεις και οι Οργανισμοί, σε όλα τα επίπεδα ν' αναλάβουν και να μοιραστούν ισότιμα τις ευθύνες τους. Όλοι οι Άνθρωποι, όλων των Ομάδων και όλοι ανεξαιρέτως οι Οργανισμοί, μπορούν με τις αξίες που διακηρύσσουν και με το σύνολο των πράξεων να καθορίσουν το περιβάλλον του αύριο»⁸.

Στην Διακήρυξη προτείνεται, επίσης, και ένα σχέδιο δράσης για την αντιμετώπιση των περιβαλλοντικών προβλημάτων.

Το σχέδιο δράσης πραγματεύεται πέντε θεματικές ενότητες:

Σχεδίαση και διαχείριση των ανθρώπινων περιβαλλόντων με σκοπό την «περιβαλλοντική» προστασία.

Περιβαλλοντικές πλευρές της διαχείρισης των φυσικών πόρων.

Αναγνώριση και έλεγχο των παραγόντων ρύπανσης με μεγάλη διεθνή σημασία.

Εκπαιδευτικές, πληροφοριακές, κοινωνικές και πολιτισμικές πλευρές των περιβαλλοντικών θεμάτων.

Ανάπτυξη και περιβάλλον.

Στην Συνδιάσκεψη της Στοκχόλμης το κοινωνικό στοιχείο αναδείχθηκε ως το κυρίαρχο στοιχείο του ενδιαφέροντος για το περιβάλλον.

Διακήρυξη του Ρίο για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη (1992)

Στις 14 Ιουνίου 1992, η Συνδιάσκεψη του ΟΗΕ για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη υιοθέτησε, μετά από πρόταση της Βραζιλίας την «Διακήρυξη του Ρίο για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη». Πρόκειται για μία τεράστιας σημασίας Διακήρυξη, όπου τίθενται οι βασικοί στόχοι και οι προϋποθέσεις για μία ανάπτυξη, που θα αντιμετωπίζει δίκαια τις αναπτυξιακές ανάγκες των σημερινών, αλλά και των μελλοντικών γενεών. Γίνεται για πρώτη φορά προσπάθεια σύνδεσης της αναπτυξιακής διαδικασίας με το περιβάλλον, λαμβανομένων υπόψη των οικονομικών και πολιτικών παραμέτρων των σύγχρονων περιβαλλοντικών προβλημάτων.

7. Βλ. *Report of the United Nations Conference on the Human Environment (Stockholm 5-16 June 1972), New York 1973, ed. UN, /CONF, 48/14/Rev. 1. p. 3-5.*

8. Βλ. *UN (ed): Report of the United Nations Conference on the Human Environment, op. cit., p.3.*

Η Διακήρυξη αποτελείται από το Προοίμιο και από 27 «αρχές». Στο Προοίμιο εντοπίζονται τέσσερις βασικές «αρχές»:

Συνέχιση των ενεργειών που στηρίχθηκαν στις «αρχές» της Διακήρυξης της Στοκχόλμης (1972) με ταχύτερους ρυθμούς και προς την κατεύθυνση μίας αναπτυξιακής πολιτικής, που θα αναγνωρίζει την αναγκαιότητα της περιβαλλοντικής συνιστώσας.

Δημιουργία νέων μοντέλων, διεθνούς συνεργασίας, υπό την μορφή ενός παγκόσμιου συμβολαίου σε μία νέα και ισότιμη βάση.

Εκδημοκρατισμός των διεθνών σχέσεων, μέσα από τις απαιτούμενες διεθνείς συμφωνίες.

Έντονη αλληλεξάρτηση του συνόλου των παραγόντων που επιδρούν στην ανθρωπινή ολοκλήρωση επί Γης.

Σημαντικότερη «αρχή» της Διακήρυξης, είναι η «αρχή» της Διαρκούς Ανάπτυξης (Sustainable development)⁹.

Στην δωδέκατη «αρχή» της Διακήρυξης γίνεται ένας σαφής διαχωρισμός μεταξύ της «οικονομικής ανάπτυξης, υπό την έννοια της οικονομικής μεγέθυνσης και της διαρκούς ανάπτυξης, θεωρώντας ταυτόχρονα, ότι η πρώτη αποτελεί σε κάθε περίπτωση μία από τις κύριες συνιστώσες της δεύτερης, και, ότι η ταυτόχρονη εξέλιξή τους θα μπορούσε να επιτρέψει την υλοποίηση των όποιων διεθνών προσπαθειών κατά των προβλημάτων υποβάθμισης του περιβάλλοντος».

Η Δήλωση «Αρχών» για την Προστασία και Ανάπτυξη των Δασών (1992)

Πρόκειται για μία Δήλωση «Αρχών» αποδυναμωμένη από κάθε δυνατότητα μελλοντικής της κατοχύρωσης, χωρίς στόχους, ούτε καν εκείνους, που απλά αγγίζουν την σταθεροποίηση της Διεθνούς Κοινής Γνώμης. Η Δήλωση αυτή έγινε αντικείμενο πολλών αντιπαραθέσεων μεταξύ των Κρατών του Βορρά και αυτών του Νότου. Η ανάγκη διατήρησης της φύσης δεν προβάλλεται τόσο από τον Νότο, όσο από τον Βορρά, ενώ αντιθέτως η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων εξαρτάται από την θέληση των κυρίως κατόχων τους και όχι των πλούσιων ανεπτυγμένων, όπως γίνεται για άλλους φυσικούς πόρους. Το πρόβλημα εντάθηκε, όταν ετέθη το θέμα της αναζήτησης αναπτυξιακής - οικονομικής βοήθειας από τον Βορρά προς τον Νότο, με στόχο την προστασία, διατήρηση και λογικευμένη διαχείριση των δασών.

Συνεπώς, μη δυνάμενη η Συνδιάσκεψη του Ρίο να προχωρήσει σε υιοθέτηση υποχρεωτικού κειμένου περιορίστηκε στη Δήλωση 15 «Αρχών» για τα Δάση με σκοπό να δρομολογήσει στο μέλλον μία μεγαλύτερη συναίνεση επάνω στο κρίσιμο θέμα της διατήρησης και προστασίας των δασών.

9. Για μία εκτενή ανάλυση των όρων που επλέχθηκαν στην ελληνική γλώσσα για να αποδώσουν την έννοια του «Sustainable» ή «durable» βλ. στο Π. Γρηγορίου, Γ. Σαμώτης, Γρ. Τσάλιας: *op. cit.*, 86-91.

Το οικοσύστημα του πλανήτη εν κινδύνω

Της κ. **Ελένης Βασ. ΘΕΟΦΙΛΗ**

Σύμφωνα με στοιχεία πρόσφατων έγκυρων Πανεπιστημιακών ερευνών, ολόκληρο το οικοσύστημα του πλανήτη, κινδυνεύει άμεσα, λόγω ρύπων, «θερμοκηπίου» κ.ά..

Έχουμε φθάσει ήδη, προ του ολέθρου και όμως δεν έχουμε συνειδητοποιήσει την έκταση και το βάθος της περιβαλλοντικής καταστροφής.

Μέχρι το έτος 2000 θα έχουν καεί τουλάχιστον 200 εκατομμύρια στρέμματα δασικών εκτάσεων και θα έχουν χαθεί τουλάχιστον 25.000 είδη ζώων και φυτών. Οι πάγοι της Ανταρκτικής θα έχουν υποχωρήσει αισθητά, ενώ 30 εκατομμύρια τόνοι ψαριών και άλλων μορφών θαλάσσιας ζωής θα έχουν αφανιστεί. Ακόμη, τουλάχιστον 115 τόνοι ραδιενεργού πλουτωνίου θα έχουν παραχθεί, εγκυμονώντας κινδύνους θανατηφόρων διαρροών και 35 εκατομμύρια τόνοι χλωριούχου πολυβινυλίου θα έχουν επιβαρύνει το περιβάλλον.

Με βάση τα συμπεράσματα πρόσφατης έρευνας Ομάδας Επιστημόνων του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Κορνέλ, το 40% των θανάτων παγκοσμίως οφείλεται στη μόλυνση και στις κλιματολογικές αλλαγές. Η υπερθέρμανση του πλανήτη οδηγεί στην εμφάνιση νέων ασθενειών, αλλά και επιδεινώνει τις παλαιές, καθώς τα κατάμεστα αστικά οικοσυστήματα στα οποία ζούμε ευνοούν την ανάπτυξή τους.

Κάθε χρόνο, η ρύπανση της ατμόσφαιρας επηρεάζει αρνητικά την υγεία περίπου 4-5 εκατομμυρίων ανθρώπων.

Μέσα σ' αυτό το «περιβάλλον», μέσα σ' αυτό το «κλίμα» ακριβώς αυτή την χρονική στιγμή πραγματοποιήθηκε μόλις πρόσφατα, η τελευταία διάσκεψη για το περιβάλλον στο Μπουένος Αϊρες της Αργεντινής.

Η υπερθέρμανση του πλανήτη ήταν το βασικό θέμα της συζήτησης και των διαβουλεύσεων.

Οι Αντιπροσωπείες 160 Κρατών που βρέθηκαν στην πρωτεύουσα της Αργεντινής από 2-14 Νοεμβρίου δεν επέτυχαν τίποτα ουσιαστικό, παρά μόνο την επίτευξη του «σχεδίου δράσης», σύμφωνα με το οποίο θα πρέπει μέχρι το 2000 να έχει επιτευχθεί η εφαρμογή του Πρωτοκόλλου του Κιότο, ενός Πρωτοκόλλου, που υπεγράφη πρόσφατα στην προηγούμενη συνδιάσκεψη, η οποία είχε ως θέμα το κλίμα, αλλά δεν επέτυχε να το προστατεύσει ουσιαστικά.

Η συμφωνία του Κιότο «υποχρέωνε» τις βιομηχανικές Χώρες να μειώσουν τις εκπομπές των επικίνδυνων για το περιβάλλον αερίων, με πρώτο το διοξείδιο του άνθρακα.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, που εκπέμπουν σε παγκόσμιο επίπεδο το 1/4 των συνολικών ρύπων επέμειναν να θέλουν να ισχύσουν οι ίδιοι περιορισμοί τόσο για τις βιομηχανικά αναπτυγμένες Χώρες, όσο και για τις αναπτυσσόμενες.

Εδώ μάλιστα προτάθηκε και το εξωφρενικό, οι Χώρες που δεν ρυπαίνουν το οικοσύστημα με βάση έναν διεθνή κανονισμό να μπορούν να πωλούν, «να ανταλλάσσουν ρύπους» έτσι, ώστε οι ανεπτυγμένες Χώρες που ρυπαίνουν υπέρμετρα να «αγοράζουν ρύπους» από τις αναπτυσσόμενες Χώρες, που έχουν στην πραγματικότητα ελάχιστη βιομηχανική παραγωγή.

Με την «υπόσχεση» λοιπόν ετήσιας οικονομικής βοήθειας, προς την Αργεντινή και τις άλλες Χώρες του Τρίτου Κόσμου διεσπάθη η συνοχή της «σκληρής γραμμής» να αποφασισθούν μέτρα για έναν ουσιαστικό περιορισμό των ρυπογόνων δραστηριοτήτων.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρότεινε την «οικονομική υποστήριξη» των Χωρών του Τρίτου Κόσμου, για να προστατευθεί ο χώρος αυτός, αλλά έτσι και ολόκληρος ο πλανήτης από τα «καιρικά φαινόμενα» που προκαλεί το θερμοκήπιο.

Όμως δεν επετεύχθη η συμφωνία και ακόμα η υπογραφή του Πρωτοκόλλου του Κιότο από την Κυβέρνηση των ΗΠΑ θα είναι χωρίς σημασία, αν αυτή η υπογραφή δεν κυρωθεί και από τη Γερουσία των ΗΠΑ.

Αλλά και αν ακόμα αυτό το Πρωτόκολλο γίνει απόλυτα σεβαστό από τα Κράτη των Συνδιασκέψεων, η μείωση κατά 5,2% των ρύπων είναι πολύ μικρή και τελείως συμβολική, όταν για να προστατευθεί το οικοσύστημα, όπως άλλωστε παραδέχονται όλοι σχεδόν οι ερευνητές, απαιτείται μείωση μεγαλύτερη και του 50%.

Γιατί διαφορετικά πολύ σύντομα και με την είσοδο του 21ου αιώνα τα οικοσυστήματα απειλούνται από τους ρύπους και η ανθρωπότητα κινδυνεύει ουσιαστικά.

Όταν το έτος 1898 μ.Χ. ο Σουηδός επιστήμονας Svande Ahgreniks προειδοποίησε, ότι οι εκπομπές του διοξειδίου του άνθρακα θα οδηγήσουν στην υπερθέρμανση του πλανήτη, ίσως κανένας δεν μπορούσε να αντιληφθεί την κρισιμότητα και την σπουδαιότητα της προειδοποίησης.

Χρειάστηκε να φθάσουμε στη δεκαετία του 1970 για να αρχίσει η επιστημονική κοινότητα να αντιλαμβάνεται το μέγεθος και την σημασία αυτής της προειδοποίησης.

Μόλις την δεκαετία του 1970 αρχίζει η προσεκτική μελέτη του φαινομένου και μετά δύο δεκαετίες συνειδητοποιείται η σημασία του προβλήματος.

Όμως και σήμερα, παρ' ότι έχει κατανοηθεί το μέγεθος της καταστροφής τα μέτρα που αποφασίζονται, αλλά τελικώς δεν υλοποιούνται, δεν είναι καν επαρκή...

Επείγουσα ανακοίνωση

Παρακαλείσθε θερμώς όσοι επιθυμείτε να λαμβάνετε τακτικώς στο μέλλον την ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ, όπως μέχρι 20 Ιανουαρίου 1999 μ. Χ.

αποστείλετε την συνδρομή σας επ' ονόματι
Α. ΚΥΡΑΓΓΕΛΟΥ, Ίμβρου 6, 11257 Αθήναι
ή να επικοινωνήσετε σχετικώς με την Γραμματεία Έκδοσης,
τηλ. (01) 8647120, fax (01) 8658868